

TÉREY JÁNOS

Egy kései audiencia

*Ha elmúlsz negyven, majd úgyis megérted.
Ha eljön a midlife crisis, a két kezed
Összeteszed: miért nem váltam el miatta, Uram?...*

*Tölts be egészen, vagy tilts el palotádból;
Aranyozd be a testem a baldachin alatt,
Aztán fokozz le inassá; akármit akárhogy,
De ebből a kimért közönyből nem kérek.
Nagyító alatt nem is vagy
Hibátlan úrinő. Isteni még annyira sem.
A minőség másolata vagy,
S én hármassal kívánlak, amióta
Elkallódtak az ötesillagos indítékok.*

*Az egymásba botlás eshetőségei?
Belváros és vidéke, persze.
A Váci utca tengelyében közelítenél
(Eljátszom a gondolattal,
Hogy a férjed oldalán.) Esélyeim
Fogyatkozása ez esetben
Egészen szembetűnő volna.*

*Nem így lesz. Koncerten találkozunk,
Hol máshol, mint a keverőpult mögött,
Te is, én is közönség.
Az úrbázisszerű Csarnok
Jótekonny homályában állsz majd
(Lovaglósizma, eszményi kivágás
A fekete düftin felsőn, a hajad
Répavörösre festve: ez jó).
Kézcsók, egy obligát bók. Úgy találod,*

*Előnyömré változtam én is
(Éppen hidrogénszőke leszek).*

*Párhuzamos életrajzainkba
– Hívószó: kisvárosi gyermekkor,
Csonka család, fiatal
Művészet, meg a többi –:
Akkor már nem kapaszkodom.
Édes mindegy lesz, hogy formázómként azzá
Alakíthattál volna, akivé akarsz:
Akárkivé, nem érted?...
Isten nyersanyaga,
Mostantól egymagam leszek.
Legalább cáfolj rám, súgd meg utólag,
Mit néztél ki belőlem?
Tényleg rengeteget?*

Életed első partija

*A falnak fordulók nyugalma a tegnapé:
Strucc, gyakorold a nyitást! küldd szét
A meghívóidat ezerszám, légy
Vendéglátó.*

Ünnepi léptek

*Az ablakod alatt; a nappali forgalom
Emelkedő zaja, mint a fokozás
A Leníngrád-szimfóniában: szíven üt.
Földereng az első ismerős
A katedrálüveg mögött, aztán az ikszedik.
Határozott léptek az ajtódig: úttörő,
Aki elsőnek lép a lepecsételt ajtajú
Folyosóra.*

Csengő, háromszor, röviden.

*Nem reagálsz rá. Pedig nem vagy süket.
Mondom a jelszót (peace), beeresztesz?*

*A falnak fordulók nyugalma
A tegnapé, viaszarcod szenttelen,
Csak szürke szemedből tüzel valami
Kifinomult iszony. Tükörben
Gyakoroltad a távolságtartást.
Könnyebb volna egyszerűen rád kiáltanom.
Plasztikburádat szétpattintani! Ne affektálj.
Sötétkamrádat bevilágítani! Hosszú csengő.*

*Kerek évszámod van, sőt, tizenöt
Névnapod egyike, mindegyike, sőt!
Tébolyító szilveszter, pozitív töltet
A borban, kenet a társalgásban, kenet a krutonokon!...
Pirulsz, ha kezükbe veszik a tárgyaidat,
Pirulsz a festmények miatt (véletlen gyűjtemény,
Átválogatni nem jutott idő, így mondod).
Küszöbön belül vannak, akiknek
Valaha is átlépted a küszöbét. Húszpercenként
Valakit bebocsátasz a szívbe. Pokol.*

Évad

*Most is, mint akkor, a gömbakácos
Fasor felezőpontján találkozunk,
Hétfői kocogók, rózsásnál is rózsásabbnak
Tünteti föl esélyeinket az őszi este;
Melletted állok, köreidhez
Mégsem tartozom. Vizes betonlapokra
Esik a pillantásod, lilászörös
Ívlámpafényben megleled a kiutat,
S a kertkapu mellől még visszaintesz.
Ha csillagtúrán szóródnánk szét ezer éjjel,
Sosem érkeznénk egyszerre ugyanarra a pontra;
Ha átúsztatnám a hozományodat a vízen,
Léket imádkoznál a csónak hasára,
És az égboltra klasszikus teliholdat.*

J. & H.

*A kéregmélyben ragyogás,
S a felszínen közöny:
Jekyll-Hyde! napról napra más
Orcádba ütközöm.*

